

Opæenito o razlozima za osnivanje udruge

Autor Administrator

Èovjek je društveno biæe. Tek u zajednici moše ostvariti puni smisao svoga života, svoga postojanja. Svoju sreæu. I mogao bi èiniti èuda. Izvan zajednice, usamljen, potpuno je nemoæan i nesretan, a njegov život kao takav promašen i bez nekog smisla.

I ako dobro pogledamo oko sebe, ovaj naš svijet, ovo naše vrijeme, vidjet æemo èovjeka zarobljena ili bitkom za preživljavanje, ili natjecanjem za mjesto na nekoj izmišljenoj društvenoj skali vrijednosti, koja uglavnom vodi raèuna o materijalnom, a iskljuèuje duhovno. I u tom natjecanju, u toj trci, on ostaje usamljen i napušta, zaboravlja ono najbitnije. Umjesto zdravog doticaja sa prirodom i drugim ljudima oko sebe, on se okreæe i predaje lašnoj slici svijeta na TV i drugim medijima, koja ga do kraja zarobljava.

I gledajuæi tu sliku svijeta oko sebe pitamo se - zašto toliko nereda, nasilja, nepravde, izopaèenosti, gluposti? Zašto je zlo toliko moæno? Mošda stoga što putevi dobra zahtjevaju više truda, pameti, odricanja. dok su putevi zla linija manjeg otpora? Ono ide samo, nudi plodove bez truda, zadovoljstvo odmah; raèun sa kamatama koji vodi u propast tek slijedi. I kad jednom kreneš tim putem, nema povratka. Ostaješ bez svega, bez sebe.

Bilo bi previše za obiènog smrtnika trašiti odgovore. Vjerojatno smo negdje pogriješili. U bitnom. Okrenuli se previše materijalnom, zanemarili duhovno. A èovjek nije samo biološka jedinka kojom upravljaju zakoni fizike, kemije, biologije. Njegova jezgra puno je finija i osjetljivija. I stoga, unatoè materijalnom blagostanju, udaljen od svoje biti, okrenut samo materijalnom, otušen od drugih, ne uspijeva u tome pronaæi sebe i ono što osjeæa najèešæe je praznina, promašenost, besmisao, nezadovoljstvo.

Otušenost, okrenutost samom sebi, nepovezanost, nevjerica u moguænosti promjene, nevjerica u svoje moguænosti, beznašde nepovjerenje u druge, strah, obziri, zablude, predrasude, èine nas pasivnim, nesposobnim za bilo kakve pokušaje. I ništa se ne mijenja, ili biva sve gore i gore. I zato, lak smo plijen, idealni za sve moguæe manipulacije, od najrazlièitijih interesnih skupina, politièkih i drugih, koji uz kontrolu medija i kapitala, veæ sada, kao najjeftinijom robom, upravljaju našim životima.

Ima li pomoæi? Moše li se tu nešto uèiniti? Mošemo li sami nešto pokušati. Naravno, moguænosti uvijek postoje. Barem teoretske. Jer kad bismo htjeli, kad bi znali, kada bi samo slijedili onaj poznati dekalog, veæ sutra bi svima sunce sjalo i teklo med i mlijeko. Ali, znamo, to je utopija i vjerojatno se neæe dogoditi tako brzo. Mešutim, ako ne mogu mijenjati svijet, mogu mijenjati sebe. I èiniti ono što je moguæe. Ako jednu dobru stvar uèinim, makar malu, svijet æe biti barem malo bolji. I ljepši. Sam ne mogu baš puno, ali zajedno s drugima mogu više. Jer, siguran sam da ima i drugih koji misle kao ja. Da je veæina ljudi dobra, da teši dobru...

Kako povezati ljude kojima je na srcu „dobro“, koji se ne mire sa „zlom“? Je li i to utopija? Udrušivanje iz razlièitih potreba i interesa uvijek je postojalo i postojat æe. I sada ima dosta stranaka i udrušga, koje su

najèešæe formirane i funkcioniraju sa primarnim ciljem za ostvarenje pojedinaènih interesa, što redovito ukljuèuje najobièniju manipulaciju èlanstvom. Ali treba vjerovati i u moguænost udruživanja bez manipulacije i zloporabe. Jer, u protivnom nema sve skupa nema smisla.

Pokušajmo to zajedno. Napravimo okvir, moguænost za povezivanje ljudi orjentiranih prema „dobru“. Okvir koji bi nam svima mogao pomoæi u snalaženju i opstanku u ovom našem vremenu brzih promjena, u kome smo veæ osjetili posljedice tranzicije, privatizacije, globalizacije, dominacije medija u službi partikularnih interesa i krupnog kapitala. Okvir koji æe nam pomoæi da naðemo svoje mjesto pod suncem, da živimo sa svojim uvjerenjima i vrijednostima, se ne osjeæamo usamljenima, otuðenima i nepotrebnima i da sami kreiramo svoj svijet „MOJ SVIJET“;, novi, metaforièki zavièaj, koji nièim neæe biti ogranièen osim temeljnom linijom „ideje dobra“.